

אירופה

נוסח בשביל זאבים

השחר עולה! אמר דין אציטון בהתלהבות, כשיצא מועידת ארגון האמנה האנטי-לנסית בליסבון שטופת השמש (שקבוצה נאסרו לפני כן כדי להבהיר את האווירה). אולם לאנשים פחות אופטימיים נראה שחר זה כלילה צונן למדי. ובלילה זה התהלך השדר האפור של מחנה הריכוז הנאצי.

גרמנים וצרפתים שקולים בדעתם סברו ש'מול הסיוט של פלישה סובייטית מוטב לשכוח את הסיוט של צלב הקרס. הם האמינו שיש לחדש את הצבא הגרמני, ליצור שותפות צרפתית-גרמנית לקראת הבאות. אולם קשה היה לגרש את הסיוט שהשאיר אחריו שרידים

קורט שומאכר ומזכירתו דמוג'נה...

אין צורך בדמיון רב כדי להזכר בדמוג'ג גרמני אחר, בעל שערות הנופלות על המצח ושפמפם צ'פליני.

כשהודיע ראש הממשלה אדינאור שהסכים להקמת דיכיונות גרמניות שתהיינה חלק מצבא אירופי מיוחד, הקים שומאכר צעקה עצומה. אנשיו הפגינו ברחובות, ערכו התנגשויות עם המשטרה. אמר שומאכר: בוגד כל גרמני המסכים להצטרף לצבא זה כל עוד אין ריבונות לגרמניה, כל עוד קציניו המפורסמים ביותר חבושים בבית-הסוהר וייצור כלי נשק כבדים אסור למדינה. הגנתו הקלה שה של אדינאור לא היעילה לו: ברוב דעות הכריח אותו הפרלמנט לקבל את תנאיו של שומאכר, השוכב חולה וזקוק לניתוח, להתנות את חידוש הצבא הגרמני בקבלת התנאים.

"אני עומד למות!" אותה שעה נערך מחזה דומה מאד בפרלמנט הצרפתי. שר ה' חוץ רוברט שומאן (בממשלה הקודמת, וגם בממשלה החדשה שהוקמה בינתיים) קם להצדיק את א. הקמת הצבא הגרמני. מיד קמה צעקה גדולה כמעט מכל הצדדים. צעקה זו פינתה את מקומה לדממה דקה כשהובל לדוכן הנואמים אדם מכוסה צלקות ונכה, בעל מכת שירי עזר לקשי שמיצה על שני אוזניו, ש' צלע על שני מקלות. האיש בלע כמה פלוליות, החזיק את עצמו בדוכן ואמר כמה משפטים שהעלו דמעות גם בעיני הפוליטיקאים הציניים. כי גורג' הייארד היה אסיר במחנה ריכוז נאצי, הפך בעל מום בידי מעניני הגרמנים.

אמר הייארד: 'במחנה הריכוז ראיתי את מיטב אנשי המחתרת מתים. נשבענו שאלה שיישארו בחיים לא ירשו לעולם שעוצמתה הצבאית של גרמניה תקום מחדש. שאלו את אלה שגורשו, את משפחותיהם של אותם אשר לא חזרו! שאלו את הצעירים שעזרו לנצח את גרמניה, גרמניה הנצחית! אני, אדוני השר, עומד למות. אני מת באשמת ה' צבא הגרמני. אני רוצה שבני ובני בני ישראל תולצדם של אלה אשר הוציאו להורג את אביהם!"

בדממה המעיקה ירד האיש מדוכן הנואמים. כל הצירים מאנשי דהגול ועד לקרמיניסטים, קמו על רגליהם וערכו לו תשורה סוערות. אפילו שומאן עצמו לחץ את ידי הנואם, כשעיניו זולגות דמעות. התוצאה: הפרלמנט התנה את הסכמתו לזיונה מחדש של גרמניה בשורה של תנאים שהיו בדיוק הפוכים מאלה של הפרלמנט הגרמני.

מאחורי הסערה בפרלמנט עמד אדם שאינו חבר בו: הגנרל ארוך הקומה, שארל דה גול. כמו שומאכר הגרמני מייצג הוא את הקיצוניות הלאומית, את מסורת השנאה ש' נוצרה באלף שנים של מלחמה גרמנית-צרפתית בלתי פוסקת. בקיצוניותו הלאומנית דוגל שארל דהגול אף בהתנגדות להשתלטות אמריקאית, לשעבוד ארצו לאינטרסים לא להמשפילים את כבודו.

סיכויי הנוסחה. בליסבון נפגשו שומאן ואדינאור, ניסו תחת לחץ האמריקאים למצוא איזו נוסחה שתשביע את הזאבים דהגול ושומאכר מבלי לפגוע בכבש התמים של צבא גרמני חדש. הנוסחה נמצאה. אולם הנוסחה אינה משנה את המציאות, והיא הצטרף לזכות לאישור האסיפה הלאומית הפאריסאית ומועצת הברית של בון. הסיכויים היו קלריים.

אויים שובע נגד מין

טומאס רוברט מלטוס ניבא בשנת 1798 סוף שחרר לאנושות: האוכלוסיה העולמית תלך ותגדל בקצב גיאומטרי, ואילו כל המזון העולמי גדל בקצב אטי הרבה יותר. התור צאה, לפי מלטוס: העולם כולו יגוע באחד הימים ברעב. ההצלה היחידה: מלחמות, מלחמות, מלחמות. מדי פעם את מספר הפיות.

החודש קם יו"ר הנהלת ארגון המזון וה' חקלאות הבינלאומי, גילה תגלית חדשה: לא הריבוי הטבעי יוצר את הרעב, אלא להיפך, הרעב יוצר את הריבוי הטבעי. הרעב, ובעיקר הרעב החלקי של תזונה בלתי מספקת מתמדת, הורס את הכוח והרצון של האדם, אולם באותה שעה הוא מגביר את התאוה המינית והריבוי הטבעי שלו. קיים איפוא מעגל קסמים: רעב, בריאות לקויה, ייצור ירוד, דלות, ריבוי בקצב מטורף ושוב רעב.

אומר חוואה דהקאסטרו: יש לשבור את האחריות הפיאודלית בעולם, לעודד שיתוף פיות חקלאיות. כתוצאה מכך יהיה לאנשים מזון די צרכם, ושוב לא יהיה עוד צורך לפתח מיבצעי הסברה מלאכותיים לצימצום הילודה (דוגמת המיבצע המתנהל זה כמה שנים ביאפאן). הכבד האנושי השבע יתיצב במערכה נגד התאוה המינית, יצמצם את הילודה המסוכנת.

ניו זילנד

פקס האנייה הטובעת

בעיירה הניו-זילנדית בירקנהד בת 261 ה' תושבים נערך מדי שנה טקס האנייה הטובעת. בנוכחותם של עשרות אלפי צופים שהת' כנסו על גדות אגם טרואהקה גם ב-25 לפברואר 1952 עלו אנשי הכפר על סיפון אנייה אמיתית (אך מיושנת), הסתדרו עליו בסדר צבאי ובשורות מיושרות כשהם לבושים במדי חילי הוד מלכותה המלכה ויקטוריה.

מוסר כתב העולם הזה מניו-זילנד: כשם שהעיררה האוסטרית אובראמרגאו מעלה מדי שנה את מחזה צליבת ישו בהשתתפות כל תושבי הכפר כן העלו אנשי בירקנהד את פרשת אניית הצבא הבריטית בירקנהד שטבעה לפני 100 שנים: לקול תופים של מתופפים-ילדים התחילה האנייה טובעת מבלי שהעומדים על סיפונה יגיעו עפעף. הם עמדו חחורים ורועדים כשהמים הולכים וגואים סביבם. מתוך האנייה הורדה סירת-הצלה עליה רוכזו שבע נשים ושלושה-עשר ילדים. הסי' רה התרחקה לעבר החוף הבטוח שעה שה' מים החלו מגיעים לצווארי הגברים על סיפון האנייה שראשיהם בלבד עוד נראו. לקול הח' צוצרות המותרעות בנשימתם האחרונה של המחצצים הועלה היוניון ג'אק (דגל הממלכה הבריטית) לראש התורן והניונים לטבי' עה הריעו לקראתו בנשימתם האחרונה. המים גאו והאנייה טבעה.

אחר 87 שנים. בשנת 1852, בוצע מעשה גבורה עילאי כאשר טבעה אניית הצבא הבריטית בירקנהד כשיחד עמה ירדו למצולות

מתוך סיבה גופנית: כבד שאינו ניזון די-צרכו חדל מהחליש את הפעילות המינית בתוך הגוף.

454 איש. אותה שנה ניהלה בריטניה מלחמה נגד שבטי זולו הדרום-אפריקאים ובירקנהד נשלחה לאפריקה כשהיא נושאת 700 חיילים כתגבורת. אחר שהורדו חיילים מספר לאחת מתחנות החוף, ביכר הקברניט לנהוט את ה' ספינה במקביל לחוף על מנת להרוויח זמן אך העלה אותה לרוע מזלו ומול אנשי האני' על שרטון.

עם שבר האנייה הריעו החצוצרות את תרועת האזעקה ושעה שהספנים חשו להפעיל את המשאבות והורידו את סירת ההצלה היחידה נסתדרו החיילים ברביעיות, פלוגה, פלוגה, על הסיפון לקול תיפוף הקרב של המתופפים בני ה-14.

שבע נשים ושלושה עשר ילדים הושמו בסירה הקטנה ואך הרחיקה הסירה כמה

גנרל שארל דה-גול...מן הצד

מאות מטרים נשברה בירקנהד לשתיים כשי' החיילים עומדים במסדרם כיוון שקציניהם פקדו עליהם לא לקפוץ למים ולנסות להגיע לסירת ההצלה היחידה שהיתה עלולה להת' הפך ולהביא כלייה על הנשים והילדים.

כשהגיעו המים עד צואר ניתנה פקודת 'פור!'. 184 חיילים הצליחו להגיע לחוף לעומת 454 שטבעו. ואותה שנה נוסד 'שוב חודש בירקנהד שנקרא על שם אניית הגבור' ריום ושקבל על עצמו להעלות מדי שנה את זכרה של פרשת הגבורה. 87 שנים לאחר מכן חזר אחד מילידי בירקנהד, הקברניט פרש, מפקד נושאת המטוסים קורייגוס. על מעשה הגבורה של נותני השם לעיירתו: כשהוטבעה אנייתו עלידי צוללת גרמנית באוקטובר 1939 נתאספו הקברניט ומלחי' על סיפון האנייה ובראותם כי אבדה תקוותם ירדו למצולות יחד עם אנייתם בהריעם ל' יוניון ג'אק המתנופף ברמה.

לא מגיעה לונשף

